

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

ELIZABETH
LANE

*Nepažįstamosios
prisilietimas*

2013 Nr. 3

Knygute.lt

Elizabeth Lane

(Elizabet Lein)

NEPAŽĪSTAMOSIOS PRISILIETIMAS

Romanas

Versta iš Elizabeth Lane, The Lawman's Vow, 2012
© Elizabeth Lane, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

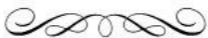
© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-631-3

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

Šiaurės Kalifornijos pakrantė, 1858 m.
kovas

Audra, staugdama su siautėjančios furijos įtūžiu, užklupo tarsi iš niekur. Žaibai skrodė tamsų nakties dangų. Juodumoje lyg mortyra dundėjo griaustinis. Virš penkiolikos pėdų ilgio burinės valtės lūžo užiančio vėjo vejamos bangos, grasindamos sudaužyti trapų jos korpusą.

Flinas Oriurkė, San Fransisko policijos detektyvas, vos nulaikė vairalazdę ir nusikeikė audroje. Jis prakeikė vėją, jūrą ir tą nelemtą valtį. Prakeikė ir save už tai, kad tikėjo galįs priplaukti prie Arono Kraguno slėptuvės uolos viršuje ir užklupti tą žebenkštpalaikį žudiką iš pasalų. Flinas buvo gana geras jūreivis, tačiau tokiai audrai pasipriešinti nepajėgė. Burių nebebuvo, jas nudraskė vėjas. Dar blogiau – visa gaubiančioje tamsoje be kelių rodančių

žvaigždžių jis neteko krypties nuovokos.

Plykstelėjęs žaibas apšvietė signetę¹ su safyru ant vidurinio kairės rankos piršto. Šis žiedas – vienintelis daiktas, kurį Flinas paveldėjo iš tėvo, jaunesniojo airių bajoro sūnaus, kuris nuskurdo ir mirė Naujajame pasaulyje, palikdamas sūnų ir dukterį verstis vienus. Abiem pavyko gana neblogai. Fliną neseniai paskyrė leitenantu San Fransisko policijos nuovadoje. Jo sesuo, pasinaudojusi balsu ir grožiu, tapo miuzikholo žvaigžde.

Dabar jo sesuo mirusi – po pasirodymo ją pasmaugė tamsiame apšnerkštame skersgatvyje. Prie jos kūno pastebėjo tupinėjant papuošalus vagiantį skarmaluotą vyrą. Liudytojai jį atpažino kaip Aroną Kraguną, žmogų maitėdą, renkantį daiktus iš pakrantėje sudužusių laivų ir juos pardavinėjantį.

Kraguno niekur nerado. Bet policijos informatorius nupiešė Flinui pakrantės žemėlapij ir parodė atokų, ant uolos stūksantį namą, kur gyvena tas vyras. Prieš smogiant

---

¹ Žiedas, kurio akyje vaizduojamas herbas arba monograma. (Čia ir toliau – vert. past.)

audrai būtent ten ir plaukė Flinas, pasiryžęs nutempti tą šunsnukį į kartuves arba nušauti vietoje.

O dabar jam teko grumtis dėl savo gyvybės. Į valtį sunkėsi vanduo. Metęs vairalazdę Flinas čiupo kibirą ir puolė kaip pamišęs semti, tačiau veltui. Bet kurią akimirką valtis, jei neapvirs, tai panirs ir nuskęs.

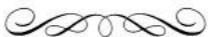
Flinas puikus plaukikas. Jei audra nenubloškė jo pernelyg toli, galbūt pavyks nusigauti į krantą. Tačiau stūgaujančioje juodumoje jis nė nenutuokė, kurion pusėn plaukti. Gali būti, kad jis tiesiog išplauks į jūrą ir paskęs. Kol išvys žemę, verčiau likti valtyje. Tačiau dėl viso pikto jis nusisegė ginklą nuo diržo, apjuosto aplink klubus, ir kartu su parako, kapsulių ir kulų atsargomis įdėjo 36 kalibro jūrų pėstininkų koltą į dėtuvę valties priekyje. Jei teks atsidurti vandenyje, toks papildomas svoris gali nutempti jį į gelmes.

Flino veidą taškė jūros purlai, sūrūs kaip ašaros, kurias jis prisiekė išliesias dėl Katrijonos, kai bus nuteistas jos žudikas. Jo sesuo buvo jauna ir graži, greita juoktis, skubanti mylėti ir gerokai per jauna mirti. Tačiau jis negalėjo sau leisti gedėti, kol neatkeršijo už jos mirtį.

Mintis pertraukė akinantis plyksnis. Priblokštas kurtinančio griaustinio dundesio Flinas nebuvo įsitikinęs dėl to, ką pastebėjo už kelių jardų. Atrodo, tai plika uola kyla virš akmenų, kyšančių iš vandens. Kažkur aukštai tamsoje jis išžiūrėjo neryškiai mirguliuojančią šviesą.

Toji šviesa buvo paskutinis dalykas, kurį Flinas matė prieš sudūžtant valčiai ant akmenų ir išverčiant jį per bortą. Kažkas trinktelėjo jam per galvą, ir pasaulis paniro tamson.

Pirmas skyrius

–**N**egaliu užmigti, Silve. Man baisu.

Berniukas virpėdamas stovėjo lempos šviesoje. Jis vilkėjo nutriušusius flanelinius naktinius marškinius ir savo amžiui buvo per smulkus. Ilgų blakstienų apsuptos, naujų varinių centų spalvos akys buvo kupinos nerimo, kuris pervėrė Silvei Kragun širdį.

– Ateik, Danieliau. Aš tave pasūpuosiu.

Silvė padėjo skaitomą romaną ir užsikėlė šešerių metų amžiaus netikrą brolių ant kelių. Berniukas įsikniaubė jai į petį, o tamsūs jo plaukai ir rusva oda kontrastavo su jos porceliano baltumo gyminiu.

Nors audra talžė keistą namelį, kurį jie vadino namais, Silvė nesijaudino dėl saugumo. Išorines sienas ir stogą tėvas surentė iš apversto sudužusios škunos korpuso, kurį supjaustė dalimis ir suktuvu užkėlė ant uolos.

Jis buvo pakankamai tvirtas, kad atlaikytų bet kokią liūtį. Tačiau šiąnakt vėjas nuožmus. Jis stūgavo lyg harpijos, rékaujančios tarp proskyną supančių senų pušų. Žaibai blyksčiojo pro langus, padarytus iš iliuminatorių. Lietus barbeno į storą stiklą, galintį atlaikyti audras vandenyne. Silvé nekaltino berniuko, kad šis bijo.

Danielius pasimuistė ant jos kelių.

- Tėvelis jau seniai išvykęs. Kada jis grįš?

- Kai tik galės. - Silvé ranka tvirčiau apglėbė broliuką. Ji taip pat nerimavo. Tėvas prieš dvi savaites išvyko į San Fransiską, prisikrovęs visą vežimą iš laivų surinktų daiktų. Jam nebūdinga išvažiuoti tokiam ilgam laikotarpiui. Ji vylėsi, jog ši siaubinga audra neužklupo jo kur pakeliui.

- Ar papasakosi man istoriją, Silve?

Jos kvėpavimas šiaušė Danieliaus plaukus.

- Kokią istoriją?

Akimirką jis galvojo.

- Apie prinčą. Man patinka tavo istorijos apie princus.

- Gerai, pažiūrėkim... - Silvei pasakoti istorijas patiko kone taip pat, kaip Danieliui jų klausytis. Dažniausiai ji pasakodavo tai, kas

šaudavo į galvą. Kartais istorijos nustebindavo net ją pačią.

- Kartą gyveno princas, - pradėjo ji. - Tas princas gyveno jūros dugne.

- Kaip jis galėjo kvėpuoti?

- Tiesiog galėjo. Tai buvo stebuklinga.

- Ak. - Danielius prisiglaudė arčiau. Silvē sūpavo kėdę ir kalbėjo švelniu tyliu balsu.

- Tas princas buvo didžiojo jūros karaliaus sūnus. Jie gyveno aukso, papuošalų ir įvairiausių lobių pilnuose rūmuose. Jie buvo gražūs. Tačiau princas tenorėjo vieno dalyko, kurio negalėjo gauti.

- Ko jis norėjo? - paklausė Danielius.

- Jis norėjo pasivaikščioti ant žemės. Norėjo išvysti kalnus ir upes, paukščius ir gyvūnus, ir visa kita. Bet princas negalėjo vaikščioti. Vietoj kojų jis turėjo žuvies uodegą. Jis galėjo tik plaukti, todėl privalėjo būti vandenyje.

- Vieną naktį plaukiojantį prinčą užklupo audra. Milžiniška banga pakėlė jį ir išmetė pajūryje. Atmerkęs akis jis suvokė gulį ant smėlio. O ten, kur anksčiau buvo uodega, jis turėjo dvi stiprias kojas. Princas labai apsidžiaugė. Jis atsistojo, nedrąsiai žengė porą žingsnių ir išsiruošė tyrinėti žemės.

- Bet jis tikriausiai neturėjo drabužių, - mieguistai sumurmėjo Danielius.

- Vaje, tu teigus! - šūktelėjo Silvė. - Gal jis galėjo jų pasidaryti iš jūržolių? Arba ištarti stebuklingą žodį, ir drabužiai atsirastų. Kaip manai?

Tačiau Danielius neatsakė. Jis užmigo.

Švelniai pabučiavusi jam į kaktą Silvė pakėlė berniuką ir nunešė į lovą. Jai buvo trylika, kai antroji tėvo žmona, malonaus veido meksikietė, mirė gimdydama. Silvė pasiėmė mažytį juodaplaukį kūdikį ir maitino jį ožkos pienu. Dabar, praėjus šešeriems metams, ji neįsivaizdavo, ar tikra motina mylėtų savo vaiką taip karštai, kaip ji myli Danielių.

Atsidusdama ji atsilošė supamojoje kėdėje ir pasiėmė knygą. Kaskart grįždama iš San Fransisko tėvas parveždavo jai vieną kitą naudotą knygą. Dabar knygos užpildė kelias lentynas prie galinės sienos. Šįvakar ji skaitė Mobj Diką, sunkų romaną apie banginių medžioklę. Knygoje buvo gausu įspūdingų aprašymų, bet Silvė nebuvo tikra, ar ji jai patinka. Nuo uolos viršaus ji matė banginių. Nors ir milžiniški, jie atrodė romūs kaip besiganančios karvės, visai nepanašūs į pabaisas Hermano Melvilio knygoje. Be to,

pasakojime buvo vien vyrai! Moterys ten tik stovėjo prieplaukoje gedulingais veidais ir stebėjo išplaukiančius vyrus.

Nesąžininga. Kodėl moterys negali taip pat keliauti po pasaulį ir patirti nuotykių?

Kartais, žvelgdama į nelygias namu paversto laivo lubas, Silvė svarstydavo, kur jam teko keliauti prieš tai, kai jūra išmetė jį įlankon uolos apačioje. Ar jis įveikė negailestingas bangas prie Rago kyšulio? Ar plaukė į Kantoną arbatos? Ar atgabeno laimės ieškotojus į Kalifornijos aukso kasyklas?

Versdama knygų puslapius Silvė apkeliaavo pasaulį. Paryžius, Niujorkas, Kairas, Zanzibaras, Bombėjus... Šie pavadinimai jos galvoje skambėjo it muzika. Ji įsivaizduodavo save, vaikštinėjančią po turgus, liečiančią šilkus, ragaujančią egzotiškų valgių, klajojančią po senovės rūmus. Bet žinojo, kad tai tik svajonė. Net jei ji ir turėtų pinigų keliauti, ar galėtų palikti Danielių arba atimti berniuką iš tėvo?

Kelionių troškimą numalšintų bent išvyka į San Fransiską, pamanė Silvė. Ji blankiai prisiminė miestą iš vaikystės, nes po Danielio gimimo ten nesilankė. Sprendžiant iš laikraščių, kuriuos paskaityti retkarčiais

pasitaikydavo proga, klestinti gyvenvietė išaugo į didelę rūmų, prielaukų, įmonių, gerų restoranų ir teatrų stebuklą šalį. Ji troško pati viską išvysti. Tačiau tėvas nenorėjo į keliones vežtis jos ir Danieliaus. *San Fransiskas – nedora vieta*, – mėgdavo sakyti jis. – *Už kiekvieno kampo tyko pavojus ir jaunos merginos akims netinkantys vaizdai. Verčiau saugiai lik namie.*

Negalėdama nurimti Silvė padėjo knygą, atsistojo ir nuėjo prie durų. Atšovusi skląstį ji išėjo į priėngį. Flanelinį chalata plaikstė vėjas. Nuo žemos pakraigės kliokė lietus. Apačioje, uolos papėdėje, į akmenis daužėsi bangos.

Padėk Dieve tiems, kuriems tokią naktį tenka būti lauke.

Virpėdama ji grįžo į vidų, užšovė duris ir susiruošė miegoti. Gal rytoj grįš tėvas. Jie išgirs ant stataus kelio girgždančius ratus, žvangančius pavadžius ir švokščiantį pavargusį seną mulą. Jei kelionė bus vykusi, tėvas dainuos pro šalį savo kимиu balsu. Tuomet Silvė čiups Danielių už rankos ir juodu nubėgs keliu žemyn, kad pažiūrėtų, ko tėvas parvežė. Aronas Kragunas gal ir nėra pats protingiausias ar sąžiningiausias žmogus. Bet

niekas nepaneigs to, kad jis myli savo vaikus.
O jie myli jį.

O jeigu jam kas nors nutiko?

Ką juodu darytų, jei tėvas negrižtų namo?

***

Kai Silvė pabudo kitą rytą, audra jau buvo nurimusi. Pro iluminatorius sklido alavo ir rožių atspalvio aušra. Pušies viršūnėje kleketavo kuoduotasis kėkštas.

Apsivilkusi išblukusią medvilninę suknelę ir pasirišusi švarią prijuostę, ji nutapsėjo į virtuvę, įdėjo į viryklę kelias malkas ir užkaitė miežių kavos bei kukurūzų košės. Pusryčiams verdant, Silvė paklojo lovą, nusiprausė veidą ir susipynė šviesius plaukus į kasą. Paskui išėjo į lauką pamelžti trijų ožkų.

Jai baigus, Danielius jau buvo atsikėlęs ir apsivilkęs marškinius ir kombinezoną, kuriuos Silvė persiuvo iš senų tėvo drabužių. Išsiuntusi broliuką palesinti vištų, ji paraikė duonos ir padengė pusryčių stalą.

- Ar nusiprausei rankas? - paklausė ji, kai Danielius po kelių minučių pasirodė tarpduryje.

- Aha, ir veidą....